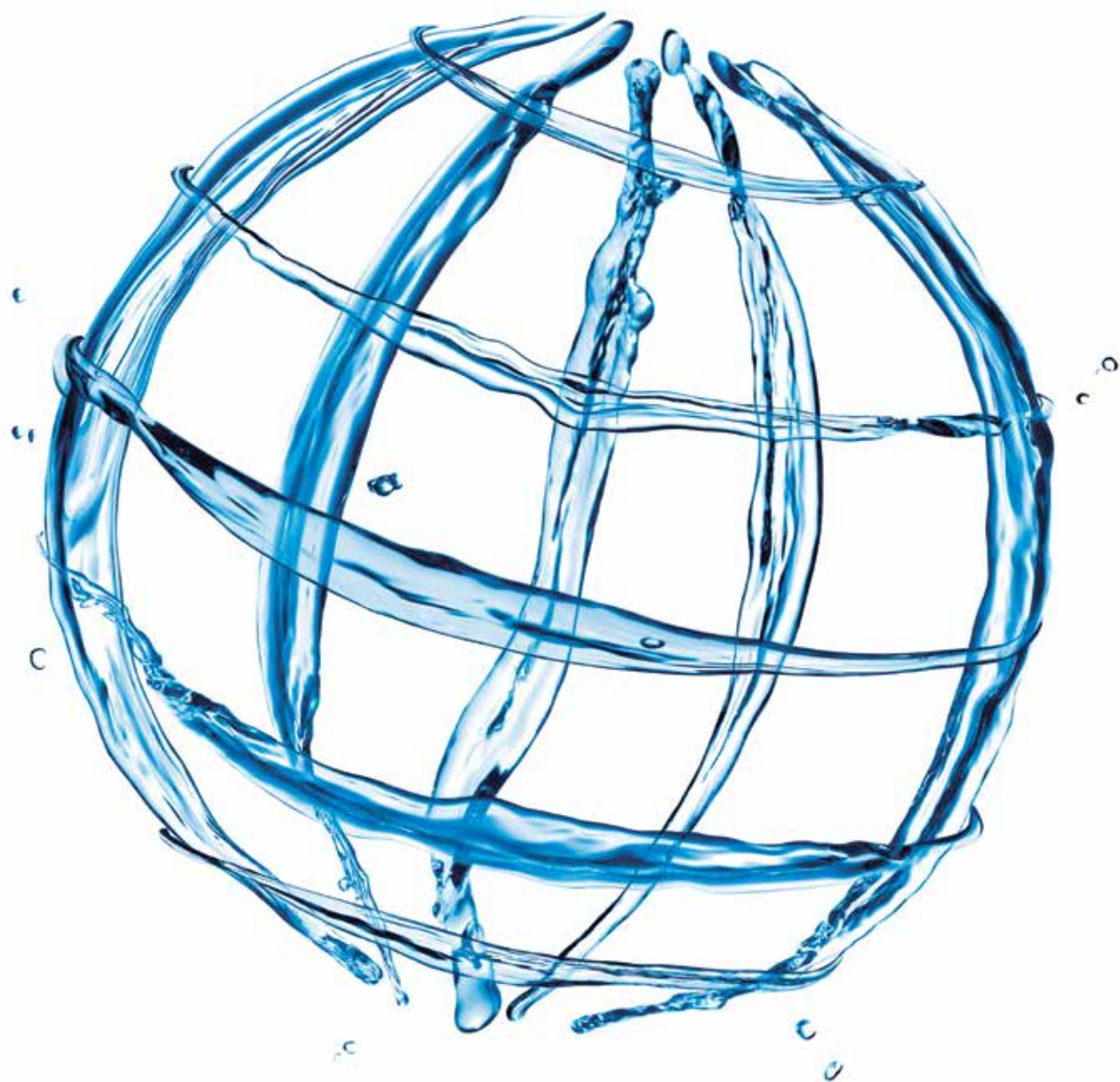

blau

Número 7
JULIOL 2013

La revista de l'Agrupació de
Serveis d'Aigua de Catalunya

2013, any de la
cooperació en
l'esfera de l'aigua

www.asac.es

Editorial

Ignacio Escudero
President de l'Agrupació de
Serveis d'Aigua de Catalunya

Amb els canvis produïts a la conselleria de Territori i Sostenibilitat i a la direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua, s'ha obert un nou període d'interlocució amb l'Administració Hidràulica que, des de l'Agrupació esperem que permeti restablir un diàleg necessari per tal de tractar i resoldre els importants problemes que, en l'actualitat, està patint el món de l'aigua i el sanejament.

L'ASAC agrupa les empreses que gestionen l'abastament d'aigua a més del 85% de la població de Catalunya i el sanejament del 40% de la mateixa, i per tant, esdevé un dels actors principals en el sector.

En l'actual situació, és fonamental la participació dels diferents agents per a l'establiment d'un marc de col·laboració sòlid, que permeti un debat serè i sensible a les opinions i inquietuds de totes les parts implicades del que, de ben segur, sorgiran noves fórmules que permetran establir les polítiques que han de possibilitar trobar una solució, consensuada, als problemes que pateix el nostre sector.

Des de l'ASAC sempre hem estat oberts a fomentar el debat de tot el que està relacionat amb el món de l'aigua i el sanejament

Des de l'ASAC sempre hem estat oberts a fomentar el debat de tot el que està relacionat amb el món de l'aigua i el sanejament, i com ve sent tradicional, un excel·lent marc per fer-ho serà la celebració de la propera Jornada Tècnica, que aquest any tindrà lloc a Tarragona el mes de novembre.

Així doncs, espero tenir l'ocasió de poder compartir amb vosaltres la celebració de la desena Jornada Tècnica, que constitueix un fòrum d'iniciatives i de reflexió, on podrem tractar de forma conjunta aspectes de màxim interès per als nostres associats.

El passat dia 24 de març de 2012 entrava en vigor la Llei 5/2012, del 20 de març, de mesures fiscals, financeres i administratives i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics, que incloïa al seu articulat una sèrie de modificacions relatives al cànon de l'aigua. Un mes després de l'entrada en vigor d'aquestes modificacions, l'ASAC, aprofitant la seva Assemblea General anual va voler analitzar l'afectació que aquests canvis havien originat tant als usuaris com als associats.

ESPÀI D'OPINIÓ

Preguntes a sis bandes

SR. MARIÀ
GALÍ

Director General
Aigües de Terrassa

Marià Galí

1. El primer d'ells la falta d'una interconnexió entre conques que faciliti en cas de necessitat fer una gestió de l'oferta adequada, sense que se'n resenteixi l'economia productiva del país ni la seguretat del subministrament, tant dels territoris cedents com dels receptors.

En segon lloc destacaria els problemes econòmics i financers de l'administració per portar a la pràctica els objectius de la seva planificació hidrològica. I lligant amb l'anterior la impossibilitat d'assolir els objectius mediambientals fixats legalment perquè els recursos destinats al funcionament de la gestió del sanejament són clarament insuficients.

2. L'estructura actual del cànon de l'aigua que suporten els usuaris. al meu entendre, té una progressivitat excessivament alta. Les conseqüències d'aquest fet impositiu no són altres que la contenció dels consums baixos i la desaparició dels consums alts. Això no és dolent en sí mateix ja que dona a l'aigua el valor que es mereix, però acaba sent un cercle viciós pels subministradors en baixa: si els volums consumits baixen i els costos fixes són els mateixos (o s'incrementen) la tarifa de venda en baixa ha d'incrementar-se necessàriament perquè es conservi l'equilibri econòmic del servei. I això no ho entén fàcilment el consumidor, perquè fent un esforç per moderar la despesa familiar en m3 veu al final de la factura el mateix import sigui quin sigui el seu comportament ecològic. I no sembla just. I la resta de modalitats del cànon que graven els usuaris de l'aigua (subministradores, ajuntaments,...) fan que o bé acabin repercutint en el preu del servei o siguin un cost més per al gestor, cosa que pot afectar el nivell de qualitat del servei o el volum econòmic disponible per a inversions, cosa que també repercuteix negativament en el servei.

3. Principalment em sembla oportú recomanar que s'escolti als gestors i professionals del sector i que no se'ls tracti com a rivals sinó com a col·laboradors. Cal apropar les visions de la regulació i demés funcions de l'administració i la gestió prop de l'usuari per construir tots plegats un sistema robust, fiable, autosuficient i just.

SR. XAVIER
VENTAYOL

Director Territorial
DT Nord
Sorea

Xavier Ventayol

1. Falta de garantia de subministrament pels propers 25 anys. Des dels anys 70 tan sols hem incrementat amb dues dessaladores i un pantà, mentre que la demanda ha experimentat creixements molt elevats.

El preu, s'han creat estructures de tarifes per blocs que penalitzen massa els consums elevats (que no suntuaris) fet que provoca una disminució de la demanda amb el conseqüent increment de preu.

La depuració, la seva gestió i el seu finançament.

2. La nova estructura del cànon no regula la demanda sinó que la fa desaparèixer, això comporta una caiguda d'ingressos molt important, tant per a l'administració com per a les empreses subministradores. Tanmateix l'aplicació de la Llei 5/2012 obliga a assumir la figura del "substitut del contribuent" el que comporta a les empreses subministradores assumir els impagats, sense poder rescabalar-se d'aquest imports, incrementant-se així els índex de morositat.

3. Establir canons diferenciats, un per a la gestió de la depuració i un altre pel finançament d'infraestructures, definint estructures a les que no els hi afecti tant la variació de la demanda, mantenint el factor multiplicador de l'últim bloc tant sols per a situacions d'excepcionalitat.

Elaborar un Pla de Gestió de Conques i la seva interconnexió que permeti donar major rendibilitat a les infraestructures existents tant de dessaladores i pantans com de regadius.

Definir un nou model de gestió de depuradores, una nova planificació de les inversions pendents i una redefinició dels valors dels paràmetres de qualitat dels efluent, de manera que el sistema sigui sostenible medi ambientalment i econòmicament.

1. Quins són, al seu parer, els tres principals problemes que té la gestió de l'aigua actualment a Catalunya?
2. Quina opinió li mereix la nova estructura del cànon de l'aigua, en vigor des de l'any passat? Té alguna afectació a la seva empresa?
3. Quines recomanacions, consells o peticions faria al nou director de l'Agència Catalana de l'Aigua perquè tingui en consideració en el mandat que acaba d'iniciar?

SR. LLORENÇ
ALERM

Director Gerent
Aigües de Mataró

SR. JUAN LUIS
CASTILLO

Director a Catalunya,
Aragó, Balears,
Com. Valenciana i Regió
de Murcia Aqualia.

Llorenç Alerm

1. La disponibilitat i garantia de recurs en situacions de sequera perllongada segueix sent una mancança estructural que no està del tot resolta i que requereix una futura reflexió.

L'increment de preu sobtat que s'ha produït en el rebut de l'aigua que paga el ciutadà degut a l'augment del cànon, de l'IVA i de l'aigua subministrada per ATLL, accentua el risc d'exclusió social de les famílies i repercuteix negativament en la competitivitat de les empreses.

La manca de finançament adequat no facilita l'execució a curt i mig termini de les inversions en la xarxa d'abastament per millorar l'eficiència i la qualitat del servei.

2. Pels usuaris domèstics s'ha incorporat un quart tram per penalitzar els consums elevats, però amb un preu unitari excessiu.

Per a les companyies d'aigua suposa un increment de despesa (cànon de captació), una reducció dels ingressos (no compensació econòmica per la gestió, recaptació i liquidació del cànon) i un augment de la morositat (substitut del contribuent).

3. Per als serveis d'abastament, la disponibilitat de garantia de recurs i el preu de l'aigua són cabdals. L'ACA ha de vetllar per garantir que els serveis d'abastament garanteixen la qualitat, la quantitat i la continuïtat del servei, al preu més ajustat.

Pel que fa al sanejament, els 2 darrers anys l'ACA ha reduït molt l'atribució de fons. Sense els recursos suficients no es poden prestar els serveis d'explotació, manteniment i reposició de les inversions, per garantir la qualitat dels rius i que les platges segueixin gaudint de banderes blaves.

Juan Luis Castillo

1. Catalunya és un territori en el que la gestió de l'aigua és especialment complexa. Dues conques hidrogràfiques diferenciades: una, la de l'Ebre, compartida amb d'altres comunitats autònomes, amb un gran cabal però fortament regulat, on viu una petita part de la població, i una altra, interna, de limitada disponibilitat i que acull la major part de la població catalana, al llarg de la costa, i amb una forta estacionalitat que es produeix quan la disponibilitat de cabals és menor. El principal problema del sector a Catalunya passa per la dificultat per ajustar demanda i oferta d'aigua. Una política homogènia a totes les administracions afectades relativa a la recuperació de despeses a la tarifa és una altre problema a resoldre.

2. La nova política del cànon de l'aigua ha fet molt mal a un sector en general mal regulat econòmicament en baixa per les administracions municipals: la disminució del consum que el preu del quart bloc del cànon ha suposat, afecta a la economia dels abastaments en que una bona part de les despeses fixes es recuperen a la part variable de les tarifes.

3. Al director de l'ACA li demanaria que tingui en consideració l'opinió i el criteri del nostre sector. El Consell d'administració de l'ACA hauria d'estar obert a les empreses expertes en la gestió de l'aigua.

SR. ÀNGEL DUTRAS
I CONGOST

Director
Aigües de Banyoles

SR. JOAN CARLES
FERRATÉ

Director Gerent
Aigües de Reus

Àngel Dutras i Congost

1. El primer problema per a mi és la falta d'una línia a seguir molt ben definida a nivell de país pel que fa a la gestió del recurs. En els últims anys s'han definit bases estructurals i estratègiques per a la gestió de l'aigua però encara avui en cas d'una sequera com la dels anys 2007/2008 potser tindriem problemes per garantir l'abastament.

El segon és l'abastament a Barcelona i l'àrea metropolitana. Calen garanties d'abastament sumades al retorn de l'aigua del Ter al Ter.

El tercer és la falta de pedagogia real sobre l'aigua tenint present la nostra realitat de país; tot i que a les escoles se'n fa esment i sovint la societat en fa motiu de debat, no hauria d'estar enfocat exclusivament des del punt de vista econòmic que sovint està massa polititzat.

2. La nova estructura del cànon de l'aigua ha estat aplicada des del punt de vista de l'estalvi d'aigua, però també amb un afany recaptatori per poder quadrar els comptes de l'ACA.

Les últimes facturacions (i a la nostra empresa es manifesta directa i cruament) ens demostren una disminució important del consum per culpa del quart tram que provocarà a curt termini una menor recaptació del mateix cànon, provocant altra vegada un desequilibri en la recaptació i que possiblement suposi un nou increment o nous impostos. A banda del preu l'ACA no ha tingut en compte els diferents models de vida que hi ha a Catalunya; només ha comptat amb Barcelona i l'àrea metropolitana i no s'ha adonat que, a les comarques, l'estil de vida és diferent.

3. En primer lloc li desitjo molta sort en aquesta nova etapa que acaba d'encetar. La recomanació que li faria seria que fes una reconsideració de la llei 5/2012 en general i en particular es replantegés els trams del cànon de l'aigua, amb la voluntat de deixar el quart tram només per a casos d'excepcionalitat.

Joan Carles Ferraté

1. La disponibilitat i garantia del recurs especialment en èpoques de major necessitat i en aquelles àrees amb usos més essencials i de valor afegit.

El segon un marc regulador massa difús. L'actual regulació de la gestió de l'aigua obvien les necessitats dels titulars dels serveis i els usuaris i només donen resposta a les necessitats de les estructures de l'estat. En la meua opinió caldria superar qualsevol mena de perjudici i admetre que una regulació única, general i integradora, al menys a nivell català, pot afavorir la seguretat jurídica, tant dels ajuntaments com dels operadors.

Finalment, penso que a Catalunya, en termes generals i entre els diferents actors, existeix una manca de correspondència entre competències i recursos econòmics/fiscals. Crec totalment necessari definir quina ACA volem, quin model d'administració hidràulica es pretén. De fet m'imagino una Agència centrada en "potestats administratives" i no pas "explotant" EDARS.

2. Més que la nova estructura del cànon de l'aigua jo parlaria de la nova estratègia de l'ACA en relació al tribut. Això ho dic perquè la reforma ha estat terriblement agressiva en tots els àmbits que toca (increment pressió fiscal, noves obligacions per a les entitats gestores, afectació a la tresoreria de les mateixes,...).

A la nostra empresa hem mirat d'assumir el sobrecost tot el que hem pogut per afectar el mínim a la tarifa. Ara, aquest és un plantejament a curt, doncs ha calgut revisar a la baixa les despeses operatives, fet que limita la capacitat de generació de riquesa de l'empresa, que ara viatja directament al compte de resultats de l'ACA i d'aquí als bancs creditors, en lloc de mantenir i millorar la qualitat del servei.

3. És necessari abordar la definició de les funcions, competències i finançament de l'ACA. Cal redefinir amb criteris de viabilitat econòmica els plans d'inversions, donant preferència a aquelles que obeeixin al desplegament normatiu així com les destinades a millorar la disponibilitat i garantia, amb especial esment a la millora de l'eficiència hidràulica. Cal revisar l'aplicació del cànon, aplicant polítiques diferenciades en funció del tipus de recurs utilitzat o la disponibilitat dels mateixos (també amb distinció de si són estructurals o conjunturals), primant per exemple la reutilització.

Deixar participar d'una forma decidida i valenta a tots els stakeholders en el disseny del futur de l'ACA, en especial a les entitats gestores.

10ª Jornada Tècnica per a les empreses i serveis d'aigua de Catalunya

AVENÇ DE PROGRAMA

NOUS REPTES I NOVES RESPOSTES EN TEMPS DIFÍCILS

Palau de Congressos de Tarragona, dijous 28 de novembre de 2013

08:45 h	Recepció assistents
09:30 h	Benvinguda i inauguració de la Jornada.
<hr/>	
09:45 h	Primer bloc.
09:50 h	Conferència Magistral. <i>El regulador únic del sector de l'aigua a Espanya i a Catalunya.</i>
<hr/>	
10:30 h	Segon bloc.
10:35 h	<i>La llei de bases de règim local estatal i catalana. Novetats i efectes en el sector.</i>
11:05 h	<i>La millora de l'eficiència energètica dels serveis i la ISO 50.001.</i>
11:35 h	Pausa Cafè
12:05 h	Continuació segon bloc.
12:10 h	<i>Els Water Safety Plans (WSF). Què són i quines perspectives ens esperen en relació amb ells.</i>
12:40 h	<i>El manteniment de les instal·lacions de sanejament i depuració en alta.</i> Perspectives i problemàtiques arran de les polítiques econòmiques de l'ACA.
13:15 h	<i>Posar el client al centre de l'estratègia: un cas pràctic d'aplicació de la figura del Defensor.</i>
13:45 h	Dinar de Treball
<hr/>	
16:00 h	Tercer bloc.
16:10 h	Col·loqui – debat. <i>Aigua i economia. Els efectes del cànon de l'aigua, de la morositat i les polítiques socials en els serveis.</i>
17:30 h	Cloenda de la Jornada

RAMON QUERALT
Expert en divulgació de tecnologies de l'aigua.

El sistema mètric i les mesures de l'aigua

1. ELS ORÍGENS DELS SISTEMES DE MESURA

A mesura que el ser humà ha anat evolucionant des del neolític es van anar consolidant un conjunt de sistemes de mesures per als intercanvis comercials i el cobrament d'impostos. Es té constància de la utilització d'unitats de mesura com a mínim des de fa uns 5.000 anys aC.

Inicialment es prengué el cos humà com a base per a les unitats de longitud, per exemple els egipcis tenien com a referents els avantbraços, peus, mans o dits. El colze corresponia a la distància que va des del colze fins a la punta del dit cor de la mà, fou la unitat de longitud més utilitzada en l'antiguitat, així el colze real egipci, fou heretada pels grecs i els romans, encara que no coincidien del tot en les seves longituds.

Dels anglesos ens ha arribat la polzada que correspon a la longitud de l'extremitat (el tros de la falange) del dit polze de la mà. Una altra unitat és la braça marinera de fondària, la qual equival a la longitud màxima d'un cap (corda) que hi ha entre les dues mans, finalment cal citar una mesura típicament catalana com és el pam.

A part de les mesures referides al cos humà n'hi havia moltes d'altres, tot plegat feia que fins a començaments del segle XIX coexistien a Europa moltíssims sistemes de mesures diferents de pes, longitud, volum, superfície, etc. que fins hi tot variaven en funció del material a mesurar. Tot plegat era un embolic i suposava una de les causes més freqüents de disputes al fer operacions de compra-venda, i també amb els funcionaris del fisc. A mesura que s'intensificava a Europa l'intercanvi de mercaderies, els poders polítics veieren la necessitat d'establir un sistema internacional de mesures. El problema era que implantar uns nous referents d'unitats no era gens fàcil, atès que suposava un canvi radical de tots els sistemes d'unitats comercials, registrals i fiscals.

2. EL SISTEMA MÈTRIC DECIMAL

Com a conseqüència de l'impuls dels anomenats enciclopedistes francesos i la posterior Revolució Republicana (1789), amb la seva ideologia oficial de la raó pura, es facilità aquest canvi proposant-se com unitat fonamental el metre (en grec, mesura), la resta d'unitats inicials també tenen noms d'origen grec, llatí i arameu. El químic Lavosier arribà a dir d'ell que "res més gran ni més sublim ha sortit de les mans de l'home que el sistema mètric decimal".

Es va considerar que el sistema havia de derivar de les propietats d'objectes de la naturalesa, concretament de la grandària del globus terraquí i la densitat de l'aigua, i en relacions senzilles entre una unitat i l'altra. A fi de determinar amb la major precisió possible la grandària de la Terra, s'enviaren diversos equips per mesurar la longitud d'un segment tant llarg com fos possible de l'arc del meridià terrestre.

Repartidor amb aixeta d'aïllament

Es decidí mesurar la longitud del meridià que va des de Dunquerque fins la torre del Castell de Montjuïc a Barcelona (on hi ha una placa commemorativa) que era el segment més llarg sobre terra gairebé tot situat dins de territori francès.

Les tasques de mesura van ser iniciades al 1792 i es van veure dificultades per la guerra entre Espanya i França (1793-1795), quan es van recuperar, només temporalment, les comarques catalanes del sud de França aprofitant que les tropes franceses estaven en guerra a la frontera del nord. Finalment els treballs es van donar per acabats al 1799, abans pròpiament de la nostra guerra napoleònica. Doncs bé, com a conseqüència de totes aquestes circumstàncies França fou el primer país en adoptar aquest nou conjunt d'unitats anomenat sistema mètric decimal, el qual durant el segle XIX poc a poc s'implementà a gairebé tots els països europeus i les seves zones d'influència, que en aquell temps gairebé abastaven tot el món. L'única excepció va ser la Gran Bretanya i les seves colònies o ex-colònies com els USA. Si bé la NASA és una excepció i utilitza el sistema mètric. Precisament una de les primeres sondes enviades a la Lluna es va estavellar contra la seva superfície perquè

un dels tècnics va entrar les dades en milles en comptes de fer-ho en km. Actualment, gairebé tota la població mundial viu en països on s'aplica total o parcialment el sistema mètric (revisat als anys 1960 i 1983 per la Conferència internacional de pesos i mesures).

Tot i això, encara resten àmbits on són dominants les mesures antigues, com el sector marítim atès que normalment es fan servir les milles, els nusos i també els contenidors es mesuren en peus perquè aquesta activitat tradicionalment ha estat dominada pels britànics i els USA. També en l'aviació es fan servir els peus per establir l'alçada de vol. Als mercats dels diamants se segueixen aplicant els querats i les unces per als metalls preciosos (platí, or i argent). Fa pocs anys s'ha recuperat l'antic signe arroba @ per als e-mails, unitat que abans era una mesura de pes d'uns 12 kg. Dins del món de les unitats volumètriques catalanes històricament a hi ha hagut una sèrie de mesures, fins i tot especials segons la mercaderia que es volia mesurar com poden ser els cereals, vi, llet, aigua, etc.

Repartidor de tres boques.

Actualment aquestes unitats antigues pràcticament han desaparegut, només són la base de reconeixement d'antics drets contractuals dels abonats sobre l'aigua a diverses poblacions.

3. EL SECTOR DE LA DISTRIBUCIÓ URBANA DE L'AIGUA

Si ens situem al món de la distribució d'aigua a les poblacions urbanes, les anomenades **plomes** d'aigua ja eren aplicades a Catalunya a l'any 1.400 i ha estat sens dubte la unitat més significada fins gairebé a principis del segle XX. El seu nom prové del fet que l'aforament de l'aigua es realitzava mitjançant un disc metàl·lic o bé eventualment de porcellana, on al centre hi havia un forat del diàmetre aproximat al de la canya d'una ploma d'au (com pot ser un gall) pel qual s'obligava a passar tota l'aigua de la canonada de proveïment particular des de la xarxa general de distribució.

El diàmetre del forat podia ajustar-se per donar el cabal establert, atès que la quantitat d'aigua que hi passava era proporcional a la pressió de l'aigua de la canonada i aquesta variava segons el punt de la xarxa on es feia la derivació. Normalment l'empresa distribuïdora dispo-

sava d'un sistema de calibració portàtil per verificar si es subministrava el cabal contractat al moment de la instal·lació, com també posteriorment per atendre les reclamacions o detectar els possibles fraus dels abonats.

Normalment aquesta escomesa particular arribava fins al terrat de l'edifici on per mitjà d'un "repartidor" es distribuïa normalment en parts iguals als diferents dipòsits d'uns 100 l de cadascun dels habitatges. Quan el dipòsit era ple, l'aigua sortia pel sobreexidor des d'on era aconduïda cap el safareig del corresponent habitatge i quan aquest últim era ple, l'aigua sobreexia directament cap a la claveguera.

Aquest sistema inicial d'abastament urbà tenia l'avantatge de tenir una demanda de cabal molt estable, però malbaratava molta aigua, a la vegada el fet que la diferència de cota entre el dipòsit i l'habitatge era molt petita, produïa que tingués una pressió insuficient per fer anar els escalfadors d'aigua i els altres electrodomèstics moderns. També cal tenir en compte que els dipòsits particulars normalment no tenien cap manteniment circumstància que augmentava el risc sanitari. Per tot això, aquest primer sistema de distribució d'aigua ha estat quasi totalment substituït pel d'aigua a pressió amb mesura en m³ per comptador primer mecànic, després incorporà un dispositiu d'arrossegament magnètic i més modernament ha passat a incorporar l'electrònica per enregistrar i gestionar les dades, amb possibilitat de connectar-se a un sistema d'emissió de les dades. Els dipòsits particulars d'aigua han deixat de tenir sentit i, fins i tot, han estat prohibits a diversos municipis pel risc sanitari que suposen.

Les plomes d'aigua no eren iguals a les diverses poblacions i comarques de Catalunya, atès que, tot i tenir el mateix nom, corresponien a varies xifres de referència tal com tot seguit es relacionen les més significades:

A Barcelona i Girona representa un cabal de 0,0255 litres per segon (2.200 L per 24 h); a Lleida 2.160 L per 24 h; a Tarragona, 3.327 L; Reus i Valls, 2.459 L a Manresa 2.468 L, Terrassa 2.000 L i a Mataró, 7.405 L. La ploma d'oca de Mataró feia 13.504 L per 24 h.

4. EPÍLEG

Actualment aquestes unitats antigues pràcticament han desaparegut, només són la base de reconeixement d'antics drets contractuals dels abonats sobre l'aigua a diverses poblacions. També algunes vegades aquestes unitats són citades a documents notariaus que fins i tot consten al registre de la propietat.

Amb aquesta mirada retrospectiva del nostre passat, s'ha volgut retre homenatge a tots aquells professionals del sector que l'aigua que amb el seu esforç han contribuït i contribueixen a millorar els processos de mesura de l'aigua en l'àmbit urbà, com a referència bàsica per avaluar la qualitat de qualsevol sistema d'abastament a poblacions tant si són grans com petites.

Dia Mundial de l'aigua 2013

Des de fa ja 20 anys, cada dia 22 de març el món sencer celebra el Dia Mundial de l'Aigua, una efemèride sorgida per iniciativa de Nacions Unides amb la intenció de difondre la importància de l'aigua en tots els ordres de la vida, i de conscienciar la població sobre la necessitat de cuidar un bé tan essencial.

Tant el Secretari General de l'ONU el Sr. Ban Ki-moon com la Directora General de la UNESCO la Sra. Irina Bokova van emetre un missatge el mateix dia 22 de març, posant de relleu el leit-motiv d'aquest 2013: "Cooperació en l'esfera de l'aigua".

La cooperació en l'esfera de l'aigua és crucial per a la seguretat, la lluita contra la pobresa, la justícia social i la igualtat de gènere. La bona gestió i la cooperació entre els diferents grups d'usuaris promouen l'accés a l'aigua, la lluita contra la seva escassetat i contribueixen a la reducció de la pobresa. La cooperació permet un ús més eficient i

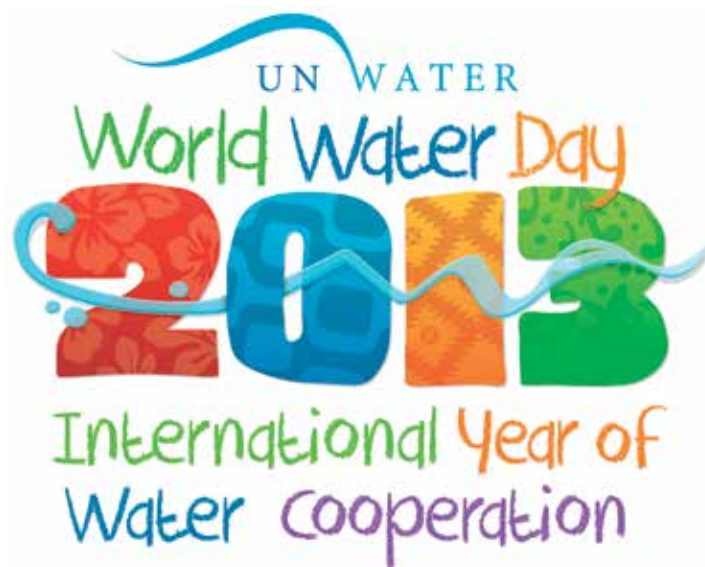
sostenible dels recursos hídrics i es tradueix en beneficis mutus i millores en les condicions de vida. També és fonamental per la preservació dels recursos hídrics, la protecció del medi ambient i pot contribuir a superar tensions culturals, polítiques, socials i establir la confiança entre les persones, les comunitats, les regions o els països.

Els respectius discursos es poden trobar a les adreces electròniques següents:

<http://www.un.org/es/events/waterday/2013/sgmessage.shtml>

<http://www.un.org/es/events/waterday/unescocomessages.shtml>

I com no podia ser d'altra manera, en l'àmbit de Catalunya, les entitats associades a ASAC van voler apropar la cultura de l'aigua i el lema de les Nacions Unides a la població dels seus entorns d'actuació, amb un conjunt divers i variat d'activitats, molts d'ells per a i amb els nens i sovint a peu de carrer.

Amagades al bell mig dels replecs del Massís de les Gavarres, s'estenen orgullosos tot un seguit de petites valls que tenen l'aigua com a protagonista. Indrets ideals per passejar-hi tot escoltant la remor del aigua que flueix com a veritable font de vida i creadora d'un entorn ric i variat. Dins d'aquest marc, la Vall dels Molins ofereix al visitant un recorregut ombrívol i fresc amb el qual gaudir de veritable pau i salut.

MASSÍS DE LES GAVARRES

La ruta de l'aigua a la Vall dels Molins

Durant gairebé dos-cents anys, entre el segle XVIII i principis del XX, la Vall de la Riera de Romanyà va estar dominada per un exèrcit de molins que aprofitaven la corrent de l'aigua per moldre el blat.

Aquesta activitat va contribuir a donar personalitat a la zona i a configurar l'ecosistema actual. Al llarg de l'itinerari per la Vall, es poden trobar diversos elements que servien per optimitzar el seu funcionament: un sistema de recs, rescloses i basses. Avui dia, tot i que estan en desús, es pot apreciar la seva presència que evoca un passat on l'aigua era el motor de l'economia del indret. La importància d'aquests molins va arribar a ser tal, que no només produïen per abastir als pro-

La presència d'aigua, especialment a les rescloses, afavoreix també l'hàbitat per a petits amfibis, granotes, gripaus o fins i tot alguna serp d'aigua.

de ribera. Aquesta diversitat vegetal fa que el passeig sigui del tot joiós pels amants de la natura i pels que cerquin tranquil·litat.

Paradís de fauna i flora

La humitat de la zona i els densos ramatges del bosc de ribera donen aixopluc a una gran varietat d'ocells que van a la riera a beure i que troben aliment en els múltiples insectes que es crien a l'aigua. Mentre es camina, de ben segur que en sentirem cantar algun rossinyol o el xisclar de les cadeneres i els tallarols. La presència d'aigua, especialment a les rescloses, afavoreix també l'hàbitat per a petits amfibis, granotes, gripaus o fins i tot alguna serp d'aigua. Però el que atrau més a la vista és la gran varietat de papallones i espiadimonis que revolen incansables pels marges de la riba. Una de les espècies més reservada i que costa més de veure es la libèl·lula negra, de petites dimensions i que té les ales fosques.

Val fer una parada especial en un dels punts més destacables del recorregut, la resclosa del Molí de les Roques, que

El naixement a la confluència del Rifred i de la Riera dels Molins

pietaris, sinó que també ho feien per a les poblacions veïnes. Sortint de la Pineda del Pont Penjat de Calonge, a la carretera GI-6612 a Romanyà de la Selva, la ruta proposada condueix durant gairebé 3 hores per 11 kilòmetres de natura, aigua i aire pur. Tot i que a l'estiu fa molta calor, aquest recorregut és ombrívol i fresc. Caminar vorejant la riera és una experiència serena i tranquil·la. La vegetació, abundant i espessa, protegeix del sol durant gairebé tota la ruta. Al llarg de l'itinerari es travessa la riera en algunes ocasions i es camina sota pinedes i boscos d'alzines. Com més proper és el rierol, més es gaudeix d'una humida i rica vegetació

forma una magnífica gorga. És un lloc molt popular entre els habitants de la zona i s'hi troba aigua gairebé durant tot l'any. Més amunt, en arribar al Molí d'en Lluís, cal destacar una resclosa amb un baixant espectacular, ja que és la més alta. És recomanable anar a veure-la després de les pluges, quan creix el cabal d'aigua.

Si bé la sortida del recorregut és al Pont Penjat de Calonge, també es pot començar l'excursió a la urbanització Vescomtat de Cabanyes, presidida per un casal, convertit en un castell senyorial.

Agrupació de Serveis d'Aigua
de Catalunya

www.asac.es

Abastaments

d'Aigua del Tordera, SL •

Abastament en alta Costa

Brava empresa mixta, SA •

Abastaments Tractaments i

Control d'Aigües, SL • Acciona Aigua,

SA • ACSA, Obras e Infraestructuras, SA • Aguas

El Tayó, SA • Aguas Industriales de Tarragona, SA • Aigua de Rigat, SA • Aigües de Banyoles,

SA • Aigües de Blanes, SA • Aigües de Castellbisbal Empresa Mixta, SL • Aigües de Girona, Salt i

Sarrià de Ter, SA • Aigües de Lleida - UTE • Aigües de Manresa, SA • Aigües de Matadepera, SA •

Aigües de Mataró, SA • Aigües de Reus Empresa Municipal, SA • Aigües de Sant Pere de Ribes,

SA • Aigües de Vallirana, SA • Aigües de Vic, SA • Aigües de Vilassar, SLU • Aigües del Prat, SA

• Aigües d'Esparreguera Vidal, SA • Aigües Potables i Millores de Cardedeu, SA • Aigües Puigmal,

SL • Aigües Vallflorida, SL • Ajuntament de Calella • Aqualia, Gestión Integral del Agua, SA • Aqualogy

Aguas de Levante, SA • Aqualogy Aqua Ambiente Servicios Integrales, SA • Aqualogy Medio Ambiente,

SA • Aqualogy Solutions, SA • Associació del Fons d'Aïmines • AVK Válvulas, SA • Castelló d'Empúries

2000, SA • Clavegueram de Barcelona, SA • Companyia d'Aigües de Palamós, SA • Companyia d'Aigües

de Vilanova i la Geltrú, SAM • Companyia General d'Aigües de Catalunya, SA • Comunitat d'Aigües, SL

• Comunitat Minera Olesana, SCCL • Consorci d'Aigües de Tarragona • Consorci de la Costa Brava •

Empresa d'Aigües Potables de Malgrat, SA • Empresa Mixta d'Aigües de la Costa Brava, SA • Empresa

Municipal d'Aigües de Vilafranca, SA • Empresa Municipal de Serveis Públics, SL • Empresa

Municipal Mixta d'Aigües de Tarragona, SA • Figueres de Serveis, SA • Fundació Agbar

• Gestió Municipal de Serveis, SA • Habitatge i Urbanisme la Seu, SLU •

Mancomunitat d'Aigües del Solsonès • Mancomunitat de Serveis del Mig Segre •

Mina Pública d'Aigües de Terrassa, SA • Proveïments d'Aigua, SA • Servei

d'Aigües del Comú d'Andorra la Vella • Servei d'Aigües Potables de Santa

Maria d'Oló • Servei municipal d'Aigües de Puig-reig • Serveis Municipals

de Navàs, SLU • Serveis de l'Aigua, SA • Serveis i Aigües de Barberà

Empresa Municipal, SA • Societat General d'Aigües de

Barcelona • Societat Municipal d'Aigües de Moià,

SA • Societat Municipal d'Aigües i Serveis

de Ripoll, SA • SOREA, Sociedad

Regional de Abaste-

cimiento de Aguas, SA

• Suministro de Agua

Potable Les Fonts,

SA • TRARGISA

-Àrea de

Sanejament-

**ASAC dóna servei al 90%
de la població de Catalunya**